

Съседките съвсемъ се изплашиха.

— Какво се чудите, мари? Никола проводилъ човѣкъ да пита, да дойде ли да се видимъ.

— Кой Никола, бабо? — запита едната жена и гласътъ ѝ треперѣше.

— Кой Никола! Синъ ми! Най-малкиятъ. Върналъ се отъ Влашко!

И като се наведе, съобщи имъ таинствено:

— И снаха ми довелъ. Хубава, хубава — очитъ ѝ сини, като небето.

— Благодаря ти, Боже, — продължи баба Филиповица и се прекръсти. — Добре, че се съмна, та да не забърка улицата. Толкова време не си е идвалъ.

А вънъ бѣше нощъ. Тъмносиньото небе виснѣше натежало отъ златото на звездитъ. Вѣтръ прегвѣваше челата на тополитъ. Клончетата на дюлага почукваха вратата на пруста, като страхливи просеци.

— Ей го е! Минава по улицата.

Баба Филиповица се повдигна, подаде глава надъ чарчарушитъ и се взрѣ въ тъмното.

— Влѣзъ, влѣзъ!

Чудо! Нечувано чудо! Вратата се отвори. едъръ, снаженъ мжжъ влѣзе въ пруста, прекрачи прага на стаята и нерешително се спрѣ. Дветъ съседки втрещени се стаиха въ жгъла.

— Ела, Николчо, ела майка!

— Малѣ! — мжжътъ колѣннич до миндерчето, хвана немошната ржка на старицата и дълго я цѣлуна.

— Даде Господъ да те видя, преди да отида при тейко ти.